

Trái tim sen của Mẹ ...

Cư sĩ Liên Hoa

Mắt mẹ trũng sâu
tuổi già xơ xác
bóng xuân mờ dần
năm tháng trông con
mái tóc rụng trắng
vầng trán nhăn nheo
những chiếc răng xưa
trắng nõn mượt mà
quên lối quay về
nụ cười móm mém
nuôi con, cơm mắm
nhưng trái tim mẹ
ngời ngời rực sáng
nở vạt cánh sen
nhỏ tên từng đứa
con trẻ chạnh lòng
nhớ mẹ bao năm...

Rồi cũng phải trở về như ngày đã định trước, sau thời gian ngắn về thăm mẹ, khi được tin mẹ bị bệnh nặng. Những ngày này, sao mau quá, thoáng chốc đã đến ngày về. Tôi muốn thời gian ngừng lại, để lưu lại được lâu hơn, nhưng đành chịu, vì còn phải đi làm...

Cuộc sống là sự xoay vần, tuần chảy, đi tới. Thời gian trôi qua, không nắm bắt được, cố tìm lại những mảnh xích thời gian, chỉ thấy nhạt nhoà.

Có những buổi sáng, khi có ánh nắng hạnh phúc nhảy múa, những hạt thủy tinh gieo vui, chan hoà khắp mọi nơi, có cơn gió thì ào, mát rượi. Trên bàn ăn, chỉ còn có mẹ và tôi. Mẹ dành cho con khoanh bánh mì để trên đĩa, trứng chiên, tách cà phê sữa nóng, thứ mà tôi thường thích ăn sáng. Mẹ nhìn con ăn, gương mặt vui lên hơn hờ. Đứa con ở xa về mà. Có khi là khoảng lặng im kéo dài, lúc ngắt quãng, có lúc câu chuyện trở nên bất tận. Mẹ hạnh phúc khi thấy con mình về thăm.

- Con khoẻ không? Gia đình ra sao? Cuộc sống có vất vả lắm không?
- Con khoẻ lắm, đừng lo cho con. Má ráng giữ gìn sức khoẻ. Má khoẻ là con mừng rồi..

Tôi là người thường ít nói, nhiều tình cảm và không khi nào để cho cha mẹ lo lắng tới. Từ thuở nhỏ, mới trên mười tuổi đầu đã rời xa mái ấm gia đình, với bao nhiêu hoàn cảnh khó, gian nan, mới lạ trước mắt... bên cạnh người Di. Phải tự lo ăn, nếu không muốn bị đói. Lo mặc, lo học, vì không ai khuyến khích, nhưng chưa bao giờ, cha mẹ nghe một tin tức gì không vui từ tôi. Sống nhiều về nội tâm từ nhỏ, có nhiều tánh chịu đựng, nhẫn nhục, nên cuộc sống thường theo cách " *sống dễ để dễ sống, hay, để sống để sống dễ*" như câu nói của ai đó.

Chỉ tội cho mẹ già, dù có con bên cạnh, con gái, con trai...nhưng lại đơn chiếc, lẻ bóng trong cuộc đời, khi ba tôi đã ra đi sớm, vào lúc đó, tôi lại không thể nào có mặt.

*Bóng dáng trắng gầy, đêm khuya sớm
tâm thân còn cõi, một đơn cô
đêm khuya, trăng khuyết rồi trăng rớt
để giữa khoảng trời, những tiếc thương...*

Tôi nhớ đến cha thật nhiều, nhớ nhiều lắm ...

*Cha về nơi phố cổ
mảnh đất tự ngàn xưa
vỡ ra từng hạt bụi
bóng dáng đã xa vời..*

Khoảng thời gian sống với cha mẹ thật ít, rồi sau đó, đã rời xa. Có những lời nói không đủ, nói hết. Nhiều lúc, tôi muốn đem đôi tay để kéo dài thời gian ra, muốn đem trái tim để mở rộng, làm bùng vỡ không gian, để được nhìn thấy bóng dáng của cha...Tôi không dám nghĩ xa hơn nữa, vì bước chân trên con đường trần với chính đôi chân của mình, dò dẫm, từng bước một, không cha mẹ bên cạnh ...do tôi quyết định, nên tôi không biết mình có phải là người hạnh phúc hay là bị thiệt thòi, mất mát nhiều trong cuộc đời, giữa đất trời.

Có buổi trưa, nhìn mẹ ngủ, tôi cảm thấy xót xa trong lòng. Mẹ già, gầy yếu, không biết còn bao lâu nữa sẽ ra đi, bỏ lại trần gian này.

Có những buổi tối, xuống lầu, nhìn mẹ đơn chiếc. Mắt mờ, tay lần chuỗi, niệm Phật. Xâu chuỗi mà tôi đã tự xâu lại cho mẹ, và chỉ mẹ niệm Phật như thế nào. Dáng ngồi của mẹ đẹp, vì mẹ là bà Tiên đẹp huyền diệu của tôi mà..

Lợi dụng khoảng thời gian này, tôi giải thích cho mẹ ý nghĩa của niệm Phật, về Lòng Tín, Đức Hạnh và Nguyên lực và về sự vô thường của đời sống. Nếu có phải ra đi, cũng như bỏ thân xác cũ, về cảnh giới an lành, để lấy một thân xác mới, tốt đẹp, khoẻ mạnh hơn để có thể làm lợi ích cho mình và người.

Mẹ nói rằng: "*Má chỉ biết thương Phật và niệm Phật thôi...*". Tôi cười vang lên, sung sướng. Vậy thì còn gì hay hơn nữa. Chuyển về thăm lần này, như vậy, có đầy đủ ý nghĩa với tấm lòng của đứa con.

Mẹ gọi tôi ngồi lại gần bên cạnh, lấy tay xoa đầu. Đứa con đầu đã hai thứ tóc, vắng trán có nhiều vết nhăn, tánh thường hay dấu tâm tình qua bề

ngoài bằng sự thanh thản, im lặng...nhưng, hôm nay, với mẹ, tôi vẫn là đứa con khờ dại, bé bỏng mà..

- Con! Con ơi!!!!

Nước mắt mẹ chảy xuống. Mẹ khóc, như những giọt mưa rơi xuống, nằm đọng lại trên lá sen, im lặng bao lâu, nay bị cơn gió lay động, làm đổ oà xuống. Tôi cũng khóc, đầu dụi vào lòng mẹ, muốn sống lại cái hạnh phúc khi còn bé bỏng, ngây thơ của ngày xưa ngày xưa, tìm cái cảm giác thân thương, dịu ngọt, mà tôi hình như đã quên, không còn biết đến nữa qua bao năm tháng xa nhà, xa cha mẹ. Tôi vui sướng quá, ngây ngất, muốn sống trọn vẹn trong cái hạnh phúc mỏng manh này bên mẹ, dưới đôi tay gầy guộc, run rẩy của mẹ vô đầu...

Nói đến hạnh phúc, thanh bình, an lạc ... đâu, tôi không thấy hay chưa được biết đến, nhưng giây phút hiện tại này, tôi thực sự hạnh phúc, ấm lòng....bên mẹ.

Chiếc xe đã dừng trước cửa, hành lý được chất lên, nhiều người vây quanh, đến để tiễn biệt.

- Con đi nha má..

Tiếng nói của tôi ngắn, khô, như muốn để cho mẹ khỏi lo lắng, bịn rịn. Tôi cố ý nói như vậy, như là chuyện bình thường, phải đến.

Mẹ tôi vẫn đứng đó, trước cửa, đôi bàn tay gầy run run, mắt nhoà lệ, chùng hững, mắt mác, bất lực. Đây cũng là điều mà tôi vẫn sợ, nghĩ đến, khi về thăm mẹ và rồi ra đi, để lại khoảng trống trong lòng của mẹ.

Tôi chạy lại ôm mẹ, quì gối xuống, lạy người.. Mẹ tha thứ cho con. Con không biết còn có thể gặp lại mẹ không, khi cuộc sống vẫn đồn dập, lo toan, xa vắng...

Cuộc đời vẫn là dòng sông tiếp diễn, vô tận. Con người vẫn phải nhìn đến con đường đi và mưu cầu hạnh phúc... Có khi hạnh phúc được quan niệm, dán nhãn qua tài sản, danh vọng, quyền uy..Có khi là những thành công, thất bại, buồn vui, hạnh phúc, có khi là những dẫn thân hy sinh vì con người và cho con người.

Tuổi trẻ đã đứng vững trên cuộc đời để làm nên thành tựu cho tâm linh, khai phóng để đem những gì triển nở trong tâm, làm chất liệu xanh tươi dâng cho cuộc đời, bởi tâm bi trí dũng.

Tình yêu là những bông hoa dịu ngọt được trưởng thành trong bao sóng gió, trước bao nghịch cảnh.. đơm hoa, kết trái, để làm sống lại tinh thần dẫn thân vì mình và vì tha nhân. Tình yêu, tình cảm, tình người... là những nét đẹp tuyệt vời của con người để con người nhận thức tánh người, để thành người, vì thiếu tình yêu chân thật, đời sống loài người sẽ héo hon, và đóa hoa hồng dâng tặng cho nhau, trong mùa báo hiếu sẽ vô nghĩa.

Cho nên, mẹ không còn chỉ là nãi chuối buồng cau, hay là biển cả bao la, là hương lúa mật, là dòng suối hiền hoà tuôn chảy... Nhưng, Mẹ còn là tất cả trong trái tim, tấm lòng mở rộng trong đôi tay vũ trụ có hạt giống từ bi, trí tuệ, đem tâm bồ đề đón nhận, chăm sóc, thương yêu con người và quả tinh cầu này.

Vì khi lòng người nhiều tham vọng, còn lẫn quẩn trong tham sân si, trong bóng tối của tâm thức... thì một giây phút sai lầm, có thể làm đổ vỡ hành tinh này, tiêu diệt đời sống và nhân loại... Nên, trái tim sen của mẹ bao la, sẽ muôn đời mở rộng, che chở ... khi những đứa con, những hữu tình, con người còn đau khổ, lầm lạc, vô minh..

*Ngày xưa, có một người
đi tìm con, trên vạn nẻo đường
trên non cao,
trên rừng sâu, biển cả
Bà đi tìm con, miệt mài
như là... tìm những đời thơ
mẹ là..
con còn tìm nước tìm non
bỏ quên một khoảng lòng son giữa đời
một mai, ai hỏi cuộc đời
rằng thưa, người bỏ cuộc đời vì con..
nên mẹ là..
Mẹ là mẹ Quan Âm
mẹ là mẹ Từ bi
là tiếng sóng Hải triều
là vầng tuệ nhật
đi tìm con miệt mài
bao giờ, mẹ hết tìm con
khi con yên ngủ đêm ngày
khi con yêu hạnh phúc bên đời
trong trái tim từ bi của mẹ
an lành trong chốn tử sanh...*

Viết trong lúc xúc động
khi nghe tin Mẹ bệnh nặng..

Mùa Vu Lan Báo Hiếu
Ngày 17.08.2010